

”Av seg selv” – nådegaver

Av pastor Yngve Kolltveit, Hånes Frikirke, Kristiansand S.

Her følger en enkel bearbeidelse av et seminar holdt under Naturlig Kirkevekst-konferanse i Oslo, november 04. Ett av de åtte kvalitetstegnene på en menighet som er sunn er, i følge Naturlig Kirkevekst, nådegavebasert tjeneste. Dersom en har funnet at dette er ett av de svakeste områdene i menigheten, vil en naturligvis ta tak i dette. Men like viktig som å stille diagnosen (hvilket kvalitetstegn er vi best på, og hvilket er vi svakest på) er det å vite hvordan en så skal ta tak i dette. I Naturlig Kirkevekst snakker vi om livslover: ”Av seg selv”.

Utgangspunktet er Jesu ord i Markus 4,26ff:

”Guds rike er som når en mann skal ta såkornet i jorden. Han sover om natten og er oppe om dagen. Såkornet spirer og vokser, men mannen vet ikke hvordan det går til. For jorden gir avling av seg selv”.

Ut fra dette henter vi ut seks livslover som vi finner i naturen. Dette er gode prinsipper å måle vårt arbeid på.

Når vi har funnet at Nådegavebasert tjeneste er vårt svakeste området, vil testspørsmålet være: Er alle oppgavene i menigheten fordelt etter hvilke gaver de forskjellige har? Eller enda bedre: Bruker alle sine gaver for å bygge menigheten eller bruker de bare sine krefter?

Siden dette er et seminar om livslovene, velger jeg her å gå ”motsatt” vei og spørre: Dersom alle i menigheten hadde en nådegavebasert tjeneste, hvilke livslover kunne vi da, i alle fall isolert sett, med stor sannsynlighet lett oppdage og hvordan har de gjort seg gjeldende? Her tar vi for oss bare noen få momenter.

Innbyrdes avhengighet

Denne livsloven lærer oss at vi kan ikke gjøre noe i en menighet uten at det får konsekvenser for andre på ”legemet”, både enkeltindivid og ”virkegrener”. Men har alle funnet sin gave og tjener med den, betyr det at ingen gjør alt, men alle gjør noe. Det igjen fører til færre slitne medarbeidere, og dermed er sjansen større for flere langdistanseløpere. Slikt fører til større glede, og mindre frustrasjon. Med så mange på banen, er det lettere å bygge team og vi får færre solospillere.

Omforming av energi

En levende menighet vil alltid være i forandring. Forandring er alltid smertelig. Konflikter og spenninger er ikke til å unngå. Det er heller ikke farlig. Men hva vi gjør med det, blir avgjørende. Denne livsloven lærer oss at bak enhver konflikt eller spenning, er det energi. Ofte mye energi. Hvordan kan den energien som ligger her, bli brukt konstruktivt? Jeg er overbevist om at der den nådegavebaserte tjenesten er på topp, vil mye unødvendig frustrasjon unngås og kreftene kunne brukes positivt. Frustrasjon og mistenksomhet kommer fortere og sterkere dersom en står alene. Det kan bli lite med oppmuntringer og tilbakemeldinger og en får usunt eierforhold til sin ”virkegren”. I tillegg kan missforståelser i møte med andre deler av menighetslivet forsterke dette (se innbyrdes avhengighet). Med andre ord: Nådegavebasert tjeneste kanalisere mye energi positivt og kan forhindre mange tappende konflikter.

Multiplikasjon

Alt liv vil normalt formere seg. Dersom det ikke gjør det, vil det dø. Slik er det i naturen og slik er det i Guds rike. En disippel vinner en ny disippel som vinner en ny disippel. En lovsangsleder lærer opp en ny lovsangsleder som lærer opp en ny lovsangsleder. Denne livsloven ville vi svært lett finne igjen i en menighet hvor nådegavebasert tjeneste er på topp. De ikke bare fant sin gave, tjeneste og oppgave, men ville hele tiden inkludere nye, slik at disse nye kunne få den nødvendige tid, oppmuntring og veiledning til å finne sin plass i denne tjenesten. På den måten ville de nye også ha fått en modell hvordan de kunne være med å føre enda flere nye inn i det samme ut fra sin utrustning. Multiplikasjonen er dermed i gang.

Symbiose/gjensidig fordel

Vanligvis snakker vi her om å se hvordan i utgangspunktet to forskjellige tjenester kan styrke hverandre gjensidig. For eksempel kan lovsangstjenesten være med å styrke barnearbeidet. Barna kan bidra med sin spontanitet og ekthet i lovsang og gi mot til mangfold og frihet. Men vi kan også se for oss at der alle kjenner sin gave vil det etter stor sannsynlighet være flere som har den samme gave, men med forskjellig styrke. Dette kan bli et team av folk med samme gave som kan utvikle hverandre. Det har jeg selv erfart i egen menighet. At vi har flere dyktige forkynnere i menigheten, har utviklet meg som forkynner. Dette er motiverende.

Gjenbruk

Å finne sin plass og sin nådegave er ikke bare en teknisk sak. Det handler om også hvor og hvordan jeg skal bruke den. Vår livshistorie vil ofte være med å gi oss en pekepinn. Hvilke erfaringer sitter mennesker inne med som andre kan dra nytte av? Eksempelvis vil et ektepar som har kommet styrket ut av en dyp ekteskapskrise mest sannsynlig være bedre i stand til å møte andre i samme situasjon enn det jeg som pastor som ikke har en slik erfaring vil kunne gjøre. Paulus uttrykker dette prinsippet i 2.Kor. 1, 4: "Han trøster oss i all vår nød, så vi kan være i stand til å trøste dem som er i all slags nød, med den trøst vi selv har fått fra Gud". Typisk Gud å gi liv gjennom død!

Funksjonalitet

I dette prinsippet spør vi oss om det vi gjør bærer frukt. Gir det ønsket resultat? At Gud er likegyldig til resultatet for hans medarbeidere, er en kristelig utgave av snillisme. Han er ute etter mer frukt. (Joh. 15) Har en menighet mange aktiviteter som ikke bærer frukt lenger, selv om det gjorde det for 20 år siden, sier det seg selv at det ikke ville være særlig mange nye som ville finne sin gave i et slikt arbeid. For skjedde det, ville mye tale for at den var funksjonell.

Å tenke ut fra disse prinsippene er både spennende å utfordrende. Det handler ikke om å gjøre mer, men å gjøre det riktigere. Når vi gjør bare det vi skal gjøre (plante og vanne) og ikke det Gud skal gjøre (gi vekst) blir det mindre slitsomt og en kan forvente mer resultat. (1.Kor. 3,6).